

път, когато почукваха на стаята, сърцето му забиваше радостно и тревожно едновременно. Сякаш винаги се надѣваше да се случи нѣщо ново и неочидано, което да сложи край на тѣжното му очакване.

Тѣлохранителътъ му събщи, че го викатъ при василевса.

Бледенъ и развълнуванъ се яви князътъ предъ могщия императоръ. Исакъ Ангелъ бѣ седналъ предъ една маса отъ позлатено дърво. Срещу него заемаше мѣсто братъ му — севастократорътъ Алексей. Пиеха вино. Усмихваха се.

Какво ли искатъ отъ мене? — се попита изтрѣпналъ Иваница.

— Драги княже — започна бавно Исакъ Ангелъ, като се спираше на всѣка своя дума — ти знаешъ съвсемъ добре . . . Но защо не седнешъ? Ето — този столъ. Ще пиешъ и една чаша, нали? Така. Сега какво щѣхъ да кажа? Да. Ти знаешъ много добре положението си при насъ. Нѣма защо да се лъжемъ. Ще мине много, твърде много време, докато българитъ докажатъ, че не мислятъ повече да безпокоятъ империята. Презъ това време ти ще трѣбва да останешъ при насъ. Колкото и да е неприятно това за тебе — не може другояче. А ти виждашъ, че те пазимъ достатъчно внимателно, за да се надѣвашъ, че можешъ да избѣгашъ . . .

Василевсътъ напѣлни отново чашитъ и изпи своята на единъ дѣхъ.

— Тогава — продължи той — ние ще трѣбва да се погрижимъ за тебе. Ние искаме живота ти въ Византия да не бѣде тежко пленничество и златна клетка. Ти не бива да се считаешъ за нещастенъ заложникъ, който чака само часа на свободата. Ти трѣбва да се почувствуваешъ въ Византия свой, близкъ . . . Да бѣдешъ въ нея господарь, а не робъ. Сѣдбата ѝ да бѣде и твоя сѣдба, нейнитъ радости и скърби да те радватъ и натѣжаватъ, както за собственото ти отечество. Остави братята си да царуватъ на Хемуса. Тѣ ще бѣдатъ господари на една малка и проста земя. А ти ще бѣдешъ владѣтель на несмѣтни съкровища.